

Avertismente paralele – Numărul cinci

Descoperirea Leului din seminția lui Iuda: Înțelegerea scenelor finale ale marii controversă

Jeff Pippenger

2023-08-08

În pasajul pe care îl avem încă în vedere, care comentează despre Hristos ca îngerul din Apocalipsa zece care se coboară, Hristos ca îngerul cel puternic ilustrează „rolul pe care Îl îndeplinește în scenele de încheiere ale marii lupte cu Satana”. „Poziția” pe care a luat-o Hristos când Și-a pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe uscat „arată puterea și autoritatea Sa supremă asupra întregului pământ”. Când Hristos a strigat „cu glas tare”, El „a strigat” „cum răcnește un leu”.

Hristos Își va manifesta atotputernicia în „scenele de încheiere ale marii controversă”, iar atunci când Hristos Își manifestă atotputernicia, El o face ca Leul din seminția lui Iuda.

„Mântuitorul este înfățișat înaintea lui Ioan sub simbolurile «Leului din seminția lui Iuda» și ale «unui Miel, ca înjunghiat». Apocalipsa 5:5, 6. Aceste simboluri reprezintă unirea puterii atotputernice și a iubirii jertfitoare de sine. Leul lui Iuda, atât de înfricoșător pentru cei care resping harul Său, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cei ascultători și credincioși.” Faptele apostolilor, 589.

Manifestarea lui Hristos ca Leul din seminția lui Iuda subliniază lucrarea Sa atât în sigilarea, cât și în desigilarea profeției biblice, potrivit timpului Său divin. Chiar înainte de închiderea timpului de probă al omenirii, când „vremea este aproape”, va avea loc o desigilare a unui adevăr biblic special, care identifică „lucrurile care au să se întâmple în curând”.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu I-a dat-o, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a făcut-o cunoscută, trimițând-o prin îngerul Său robului Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și despre toate lucrurile pe care le-a văzut. Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1–3.

Atunci când „vremea” care „este aproape” sosește efectiv în istorie, este rostită o binecuvântare asupra celor care citesc, aud „și păzesc lucrurile care sunt scrise în ea”. Mesajul special este un mesaj sensibil la timp, care poate fi recunoscut numai atunci când „vremea este aproape”.

Atunci—în acel timp, și nu mai înainte—oamenii vor putea citi, auzi „și păzi lucrurile care sunt scrise” în cartea Apocalipsei. Când „vremea este aproape”, binecuvântarea rostită asupra celor care „citesc”, „aud” „și păzesc lucrurile care sunt scrise în ea” este paralelă cu deschiderea cărții lui Daniel la „vremea sfârșitului”.

Dar tu, o Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoștința va crește. Daniel 12:4.

Cei „mulți” care aleargă „încoace și încolo” (ceea ce reprezintă studiul Cuvântului lui Dumnezeu) fac aceasta la „vremea sfârșitului”, când „cuvintele” care fuseseră „pecetluite” în „cartea” lui Daniel sunt desigilate. Dar există o altă categorie de fecioare care aleargă încoace și încolo chiar după legea duminicală din Statele Unite.

Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzire a cuvintelor Domnului. Vor pribegi de la o mare la alta și de la miazănoapte până la răsărit; vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului, dar nu-l vor găsi. În ziua aceea, fecioarele cele frumoase și tinerii vor leșina de sete. Cei ce jură pe păcatul Samariei și zic: „Viu este dumnezeul tău, Dane!” și: „Viu este felul de închinare de la Beer-Șeba!” — aceia vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată. Amos 8:11–14.

Păcatul Samariei a fost păcatul reprezentat de Ahab și Izabela, Ahab reprezentând Statele Unite, iar Izabela Biserica Catolică. Izabela, Ahab și prorocii falși la confruntarea cu Ilie pe Muntele Carmel prefigurează legea duminicală. La acea confruntare erau două categorii de proroci nelegiuți: prorocii lui Baal și preoții dumbrăvilor. Baal era unul dintre dumnezeii adorați; celălalt care era adorat în dumbrăvi era Astarteea. Baal era un dumnezeu de parte bărbătească, iar Astarteea era o zeiță. Împreună, divinitatea bărbătească reprezintă statul, iar cea femeiască, biserica.

Dumnezeul care a fost înălțat în Dan a fost înălțat de Ieroboam, primul împărat al Samariei, care a ridicat un vițel de aur atât în Betel, cât și în Dan. Betel înseamnă casa lui Dumnezeu, iar Dan înseamnă judecată, și împreună ele reprezintă unirea dintre biserică și stat, care are loc în Statele Unite înainte de impunerea păzirii duminicii. Acei doi vițeli de aur erau reprezentați de vițelul de aur al lui Aaron.

Un vițel este o fiară, iar o statuie de aur este un chip; astfel, vițelul de aur al lui Aaron și, de asemenea, cei doi vițeli de aur ai lui Ieroboam reprezintă unirea dintre biserică și stat care are loc chiar înainte de impunerea legii duminicale în Statele Unite. În cazul lui Ieroboam, cele două cetăți oferă o a doua mărturie a simbolismului unirii dintre biserică și stat, care este definită în cartea Apocalipsei drept chipul fiarei.

Comportamentul Beer-Șebeii reprezintă legământul lui Avraam. Prima menționare a numelui „Beer-Șeba” se află în Geneza 21, pasaj pe care apostolul Pavel îl folosește pentru a se împotrivi celor care sugerau, în vremea sa, că trebuie păstrate legile ceremoniale și circumcizia pentru a fi mântuit. Pavel folosește pasajul în care se găsește prima menționare a Beer-Șebeii. El utilizează acea istorie pentru a trata două legăminte diferite și opuse în cadrul aceleiași relatări. Pavel îl folosește pe fiul roabei (Ismael) pentru a reprezenta un legământ întemeiat pe puterea omenească și îl pune în contrast pe Ismael cu Isaac, pe care îl folosește pentru a reprezenta un legământ întemeiat pe puterea lui Dumnezeu. Acest pasaj al Bibliei este prima dată când este menționată Beer-Șeba, iar mai târziu în istorie Pavel folosește acea istorie pentru a descrie o situație din propria sa istorie personală care fusese ilustrată în istoria biblică. Pavel credea și învăța că istoria biblică se repetă.

ទោះបីជា ប៉ូល ប្រើអត្ថបទនេះពីលោកបុប្ផក៏ ជំពូក ២១
ដើម្បីបង្ហាញឲ្យយើងសម្រេចសញ្ញាពីរដដែលផ្សេងគ្នាគ្នា ក៏ដោយ ក្នុងអត្ថបទនោះ
មានសម្រេចសញ្ញាពីរដដែលពុំជាមុនចាស់ហេតុអ្វីជាមួយអប្បហារ

ប៉ុន្តែគំរោងមិនមែនជាសម្បទានធម្មតាព្រឹត្តិការណ៍ដែលប៉ូលបានដកស្រង់ចេញពីរឿងនេះទេ។ នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាមុនទៀតថា ទ្រង់នឹងសម្រេចព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ទ្រង់ ក្នុងការផ្តល់ឱ្យអប្បហារកុលាយជាបិតានៃតាសាសន៍ជាច្រើន តាមរយៈអ៊ីសាក ហើយទ្រង់ក៏បានសន្យាផងដែរថា ទ្រង់នឹងផ្តល់ឱ្យអ៊ីសាកអំលែកុលាយជាបិតានៃតាសាសន៍ជំនួយ។ អត្ថបទព្រះគម្ពីរមួយ ការយោងដល់សម្បទានធម្មតាចំនួនបួន ហើយនេះជាលើកដំបូងដែលប្រៀបសហោត្តរមានរៀបរាប់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។

De aceea ea i-a spus lui Avraam: „Izgonește pe această roabă și pe fiul ei, căci fiul acestei roabe nu va fi moștenitor împreună cu fiul meu, și anume cu Isaac.” Și lucrul acesta a fost foarte dureros în ochii lui Avraam din pricina fiului său. Dar Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Să nu fie aceasta dureros în ochii tăi din pricina băiatului și din pricina roabei tale; în tot ce ți-a spus Sara, ascultă de glasul ei, căci în Isaac îți va fi numită sămânța. Și și pe fiul roabei îl voi face un neam, pentru că este sămânța ta.” Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, a luat pâine și un burduf cu apă și i le-a dat Hagarei, punându-le pe umărul ei, i-a dat și copilul și a trimis-o departe; iar ea a plecat și a răătăcit prin pustia Beer-Șebe. Geneza 21:10–14.

Beer-Șeba reprezintă legământul lui Avraam. În același capitol, Avraam a făcut, de asemenea, un legământ cu Abimelec.

Atunci Abimelec și Picol, căpetenia oștirii sale, au vorbit lui Avraam, zicând: Dumnezeu este cu tine în tot ceea ce faci. Acum dar, jură-mi aici pe Dumnezeu că nu te vei purta cu viclenie față de mine, nici față de fiul meu, nici față de fiul fiului meu; ci, potrivit cu bunătatea pe care ți-am arătat-o, așa să te porți și tu cu mine și cu țara în care ai locuit ca străin. Și Avraam a zis: Voi jura.

Dar Abraham l-a muștrat pe Abimelec din pricina unei fântâni cu apă, pe care slujitorii lui Abimelec o luaseră cu sila. Și Abimelec a zis: „Nu știi cine a făcut lucrul acesta; nici tu nu mi-ai spus, și nici eu n-am auzit de el decât astăzi.”

Și Avraam a luat oi și boi și i le-a dat lui Abimelec; și amândoi au făcut un legământ. Și Avraam a pus deoparte șapte mielușele din turmă. Iar Abimelec i-a zis lui Avraam: „Ce înseamnă aceste șapte mielușele pe care le-ai pus deoparte?”

Și el a zis: „Aceste șapte mielușele să le iei din mâna mea, ca să-mi fie mărturie că eu am săpat această fântână.” De aceea a numit locul acela Beer-Șeba, pentru că acolo au jurat amândoi. Astfel au făcut un legământ la Beer-Șeba; apoi Abimelec s-a ridicat, împreună cu Picol, căpetenia oștirii sale, și s-au întors în țara filistenilor. Și Avraam a sădit un crâng în Beer-Șeba și a chemat acolo Numele Domnului, Dumnezeul cel veșnic.

Iar Avraam a locuit ca străin multe zile în țara filistenilor. Geneza 21:22–34.

ബേരേശബോ ദവൈം അബ്രാഹാമുമായി ചെയ്ത നിയമത്തിന്റെ പരതീകമാണ്. ബേരേശബോവിനെയും അബ്രാഹാമിന്റെ നിയമത്തെയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതായി ബൈബിളിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് നിരവധി നിയമചരിത്രരേഖകൾ ഉണ്ട്.

“ബദേർ” എന്തതിന് കിണർ എന്തും “ശബോ” എന്തതിന് “ഏഴ്” എന്തും അർത്ഥമുണ്ട്. വിലയം മിലിലർ ലവേയപുസ്തകം ഇരുപത്താറിൽ രണ്ടായിരത്തി അൻതൂറിരുപത് വർഷങ്ങളുടെ പരവചനത്തെ പരതിനിധീകരിക്കുന്നതായി ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയ “ഏഴ് പരാവശ്യം” എന്തു വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന അതേ എബ്രായ പദമാണ് ശബോ. അദ്ദേഹം കണ്ടതെന്തിയ ആദ്യത്തെ “സമയപരവചനം” അതായിരുന്നും; 1863-ൽ ഉപകേഷിക്കപ്പെട്ടെ ആദ്യത്തെ അടിസ്ഥാനസത്യവും അതുതന്നെയായിരുന്നും. “ശബോ” എന്ന് പദം നാല് വ്യത്യസ്ത വാക്യങ്ങളിൽ “ഏഴ് പരാവശ്യം” എന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ ഭാഗത്തിൽ, “ഏഴ് പരാവശ്യം” പരതിനിധീകരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷയെ “എന്റെ നിയമത്തിന്റെ കലഹം” എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

Atunci voi umbla și Eu împotriva voastră și vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Și voi aduce asupra voastră sabia, care va răzbuna încălcarea legământului Meu; iar când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite molima în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului. Leviticul 26:24, 25.

Cuvântul tradus prin „de șapte ori” și care reprezintă „cearta” legământului lui Dumnezeu din Leviticul douăzeci și șase, adică „sheba” din cuvântul Beersheba, este tradus, de asemenea, de două ori în cartea lui Daniel: o dată ca „jurământul” care este scris în legea lui Moise și o dată ca „blestemul”. Atât „jurământul”, cât și „blestemul” sunt traduse din cuvântul „sheba”, căci el nu înseamnă numai „șapte”, ci cuprinde și conceptul unui legământ sau „jurământ” care, dacă este încălcat, aduce un „blestem”.

Da, tot Israelul a călcat Legea Ta, abătându-se ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-a revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuțit împotriva Lui. Daniel 9:11

Cuvântul „sheba” sau șapte, care reprezenta șapte miei aduși ca jertfă la o fântână, la Beer-Şeba, reprezintă legământul. Iar legământul lui Dumnezeu, sau jurământul Său, spune că cei ascultători trăiesc, iar cei neascultători mor.

«ناسحل اى راذعلا» مسقت امدن عف، كذل. ميار اربا نامي لثمي يذل ده علا لى زمرت عبس ريب يف «رارشأل» اضى آن هو، 25 ىتم يف «تال اءا لى راذعلا» اضى آن ه يتاول ل، 8 سوماع يف تاروكذملا عم انزل تبتك ترا يتلا (ةي و بابلا) ل بازي ةمسل ءالول اب نمسقي نهن اف، «قرمسل ابن ذب»، 12 ل اين اد (ةدحتملا تايالول) ش حولل قروص لى ع دوست يتلا او، (ةدحتملا مأل) باخ.

Atunci când aceleași „fecioare frumoase” spun: „Viu este dumnezeul tău, Dane”, ele se închină chipului de aur al unui vițel, astfel cum este identificat de doi martori (Aaron și Ieroboam). Vițelul de aur reprezintă chipul fiarei, care este unirea dintre biserică și stat.

Când aceleași fecioare afirmă că „trăiește” „calea” Beer-Şebeii, cuvântul „cale” înseamnă „drum”. Acesta este exact același cuvânt care este folosit pentru a identifica „căile” „cărărilor vechi” în Ieremia 6:16. Acele fecioare spun că, deși s-au închinat chipului fiarei și au primit semnul

autorității ei, ele sunt încă fii ai lui Avraam. Aleargă înfrigurat încoace și încolo prin Cuvântul lui Dumnezeu, căutând solia reprezentată de „răsărit” și de „miazănoapte” și de la „o mare la alta”, și totuși pretinzând că sunt adventiști de ziua a șaptea, dar este prea târziu.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura; de aceea va ieși cu mare furie ca să nimicească și să piardă cu desăvârșire pe mulți. Și își va întinde corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit și sfânt; totuși va ajunge la sfârșitul său, și nimeni nu-i va veni în ajutor. Daniel 11:44, 45.

Acele fecioare caută mesajul acestor două versete anterioare. Solia finală de avertizare, care a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1989, când, așa cum este descris în Daniel 11:40, „țările” care reprezintă fosta Uniune Sovietică au fost măturate de papalitate și de Statele Unite, identifică ridicarea și căderea finală a papalității. În aceste două versete, o solie reprezentată de răsărit și de miazănoapte îl înfurie pe împăratul de la miazănoapte (papa), iar persecuția finală începe și se încheie în versetul 45, când papalitatea plantează „corturile”, termen care provine din cuvântul ebraic ce înseamnă „cort” (cortul este un simbol al unei biserici), dar este „cortul” „palatului” său, care reprezintă un stat. Locul unde așază cortul care reprezintă combinația dintre biserică și stat, sau, așa cum îl numește Ioan în Apocalipsa, chipul fiarei, este „între mări”, la plural. Fecioarele frumoase caută solia finală de avertizare reprezentată în versetele 44 și 45 din Daniel 11, iar în versetul imediat următor Mihail Se ridică și timpul de probă se încheie. Și în vremea aceea Amos 8:14 spune că fecioarele frumoase „vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată”.

Atunci când fecioarele frumoase pretind că sunt adventiste de ziua a șaptea chiar în vremea în care se închină icoanei fiarei, ele sunt înfățișate de Ioan ca iudei care spun că sunt iudei, dar nu sunt. Ele pretind că sunt copiii lui Avraam, dar mint.

Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască faptul că Eu te-am iubit. Apocalipsa 3:9.

Onlar papalığın damgasını kabul etmişlerdir ve böylece onun karakterini de kabul etmişlerdir. Yahudi olduklarını iddia ederler ya da Sebt'i tutan Adventistler olduklarını iddia ederler; fakat o zaman, başka şeylerin yanı sıra, “Tanrı'nın mabedinde” oturan papanın karakterine sahiptirler. Adventist olduklarını ya da Adventist mabedinde bulduklarını iddia ederler; fakat papa ne kadar Hristiyan ise, onlar da o kadar Adventisttir.

Cei care aleargă „încoace și încolo”, căutând „cuvântul Domnului”, nu sunt „cei înțelepți” identificați în cartea lui Daniel — ci sunt identificați drept „fecioare”. Este evident că aceia care rătăcesc, flămânez și mor de sete în versetele respective nu „înțeleg” „cuvintele Domnului”, căci tocmai acel lucru îl caută în acele versete. Cuvântul Domnului care este descoperit chiar înainte de încheierea timpului de probă este Apocalipsa lui Isus Hristos, iar fecioarele nehibzuite, rele sau „frumoase” sunt acelea care nu au înțeles sporirea cunoștinței din cartea lui Daniel. Ele nu aveau untdelemnul necesar pentru a merge mai departe la nuntă, așa cum învață Matei.

Acea „foamete” este încheierea timpului de har. „Fecioarele” lui Amos, care caută pâine (Cuvântul lui Dumnezeu) și apă (Duhul Sfânt) în versetele respective, sunt „cei răi” ai lui Daniel, care nu „înțeleg”. Ele sunt fecioarele neînțelepte din Matei, care caută Duhul Sfânt, ceea ce, împreună, pe temeiul a trei martori, îi identifică pe aceia care își dau seama că ocazia lor de a se pregăti pentru nuntă a trecut și că nu au haină pentru a merge la nuntă, fiindcă au refuzat să „audă” solia specială care este acum desigilată. Din vremea în care solia specială este desigilată și până la încheierea timpului de har este vremea ultimei chemări la mântuire. A ajunge la acea vreme nepregătit înseamnă a te pregăti să auzi cuvintele: „Prea târziu!”

„Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte durere sufletească pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge? Mintea mea a fost purtată spre viitor, când se va da semnalul. «Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru reumplerea candelor lor, iar prea târziu vor descoperi că caracterul, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil.” Review and Herald, 11 februarie 1896.

Linia profetică reprezentată prin parabola celor zece fecioare folosește untdelemnul pentru a reprezenta caracterul, dar „untdelemnul de aur” și „untdelemnul sfânt” reprezintă, de asemenea, mesajele „Duhului lui Dumnezeu”.

„Cei unși, care stau lângă Domnul întregului pământ, au poziția dată odinioară lui Satana ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu menține alimentate candelile credincioșilor, ca să nu pâlpâie și să se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt nu ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, uneltele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.”

„Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi transmis celor care sunt în întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», aceia care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor descoperi, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-și întâmpine Domnul. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viața lor este ruinată. Dar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul de aur ne va fi transmis. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

Cei care aleargă „încoace și încolo” în Amos se adaugă mărturiei care identifică categoria adventiștilor de ziua a șaptea care își resping responsabilitatea de a „înțelege” solia specială din cartea Apocalipsei, care este desigilată atunci când „vremea este aproape”.

„Acum trăim într-un timp dintre cele mai primejdioase și niciunul dintre noi nu ar trebui să întârzie în a căuta o pregătire pentru venirea lui Hristos. Nimeni să nu urmeze pilda fecioarelor neînțelepte și să creadă că va fi sigur să aștepte până va veni criza înainte de a dobândi o

pregătire a caracterului pentru a putea sta în acel timp. Va fi prea târziu să caute neprihănirea lui Hristos atunci când oaspeții sunt poftiți înăuntru și cercetați. Acum este vremea să îmbrăcați neprihănirea lui Hristos,—haina de nuntă care vă va face potriviți să intrați la ospățul de nuntă al Mielului. În parabolă, fecioarele neînțelepte sunt înfățișate cerând untdelemn și neprimindu-l la cererea lor. Aceasta este simbolic pentru aceia care nu s-au pregătit prin dezvoltarea unui caracter care să poată sta într-un timp de criză. Este ca și cum ar merge la vecinii lor și ar zice: Dați-mi caracterul vostru, altminteri voi fi pierdut. Cele care au fost înțelepte nu au putut împărtăși untdelemnul lor lămpilor pâlpâitoare ale fecioarelor neînțelepte. Caracterul nu este transferabil. El nu poate fi cumpărat sau vândut; el trebuie dobândit. Domnul i-a dat fiecăru om ocazia de a obține un caracter neprihănit în timpul orelor de probă; dar El nu a prevăzut nicio cale prin care un agent omenesc să poată transmite altuia caracterul pe care l-a dezvoltat trecând prin experiențe grele, învățând lecții de la Marele Învățător, astfel încât să poată manifesta răbdare în încercare și să exercite credință, pentru a putea muta munții imposibilului. Este imposibil să fie împărtășită mireasma iubirii,—să i se dea altuia blândețe, tact și perseverență. Este imposibil ca o inimă omenească să toarne în alta iubirea lui Dumnezeu și a omenirii.”

„Dar vine ziua, și este aproape asupra noastră, când fiecare latură a caracterului va fi dată pe față prin ispite deosebite. Aceia care rămân credincioși principiului, care își exercită credința până la sfârșit, vor fi aceia care s-au dovedit credincioși sub probă și încercare în orele anterioare ale timpului lor de probă și și-au format caractere după asemănarea lui Hristos. Vor fi aceia care au cultivat o strânsă părtășie cu Hristos, care, prin înțelepciunea și harul Său, sunt părtași ai naturii divine. Dar nici o ființă omenească nu poate da altuia devoțiunea inimii și însușiri nobile ale minții și nu-i poate suplini lipsurile cu putere morală. Fiecare dintre noi poate face mult pentru ceilalți, dând oamenilor un exemplu asemenea lui Hristos, influențându-i astfel să vină la Hristos pentru neprihănirea fără de care nu pot sta în judecată. Oamenii ar trebui să cerceteze cu rugăciune importanta chestiune a clădirii caracterului și să-și modeleze caracterele după Modelul divin.” The Youth’s Instructor, 16 ianuarie 1896.